

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.069/2014/5. szám

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a dr. Hammer Hilda ügyvéd által képviselt felperesi beavatkozó által támogatott, a dr. Maros Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bárdos Rita ügyvéd által képviselt alperesi beavatkozó által támogatott, a dr. Fodor Ákos ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Fővárosi Törvényszéken 17.G.41.726/2007 számon folyamatban volt, a Fővárosi Ítéltábla 12.Gf.40.402/2013/13. számú ítéletével jogerősen befejezett perében, a jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 381.000 (háromszáznolcvanegyezer) Ft, a felperesi beavatkozónak 50.000 (ötvenezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak felhívásra 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság 2003. szeptember 25-én közzétett végzésével rendelte el a felperes felszámolását, felszámolóként az alperest kirendelve. Az alperes felszámoló szervezet Vízner Zsoltot jelölte ki felszámoló biztosként.

A felszámolás kezdő időpontjában a felperes vagyonában állt egy vecsési ingatlan és két repülőgép, melyeket az alperes értékesített felszámolóként. Az egyik repülőgépet bruttó 1.500.000 forintért adta el. 2004. március 19-én kötötte meg a szerződést a felperes társaság tulajdonát képező vecsési ingatlan 19.000.000 Ft vételáron

történő átruházására. Az ingatlanra a felperesi beavatkozó javára 75.000 USD és járulékaik erejéig jelzálogjog volt bejegyezve az ingatlan-nyilvántartásban. A felperesi beavatkozó a felperes felszámolásában 17.408.250 Ft tőke és 290.137 Ft kamatigényt jelentett be. Az ingatlan befolyt vételárából a felperesi beavatkozó részére kifizetés nem történt.

A felperes vagyonát képező másik repülőgépet az alperes 2004. június 22-én 17.000.000 Ft +ÁFA, azaz 21.250.000 Ft-ért értékesítette. Az adásvételi szerződés E) pontja szerint a repülőgépet az **E.M.** Rt. zálogjoga terhelte. A zálogjogosult mint a **C. Bank Zrt.**-től engedményezéssel megszerzett követelés jogosultja a követelését a felszámolási eljárásban bejelentette. Azt a felszámoló 25.490.128 Ft tőke tekintetében a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 57.§ (1) bekezdés b) pontjába sorolta be.

Az alperes az értékesítésből befolyt összegből 3.622.308 Ft-ot szolgáltatások, illetve díjak kifizetésére használt fel különböző cégek által kiállított számlák alapján.

Az alperest a felszámolói tisztségéből a Fővárosi Bíróság felmentette és 2006. július 27-től a felperes felszámolását az **Á.** Rt. végezte. Az új felszámolónak a felmentett alperes több részletben adott át iratokat 2006. szeptember vége és október közepe között. Az **"A.** Rt. "f.a." "Pénztár" megjelöléssel elkészített kimutatása **"B."** Gy. nevét, jelzáloghitel kielégítés címén 2005. december 21. napjával 34.000.000 forinttal tüntette fel a kiadási oldalon.

Az átadott iratok alapján az új felszámoló megállapította, hogy az iratanyag hiányos, ezért annak rendezésére és az alperes által átadott pénztári kimutatásban egyenlegként szereplő 4.858.449 Ft átadására szólította fel az alperest. E felhívás eredménytelen maradt.

Az újonnan kirendelt felszámoló módosított keresetében 42.480.757 forint tőke és ennek 2006. július 27-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatok, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Cstv. 54.§-a, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339.§-a alapján. A felperesi beavatkozó maga is kérte az alperes marasztalását és a perrel felmerült költségeinek megfizetését.

Az alperes és az alperesi beavatkozó a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét túlnyomó részben megalapozottnak találta. Kötelezte az alperest a felperes javára 36.089.406 Ft tőke és késedelmi kamatai megfizetésére, valamint rendelkezett a perköltség viseléséről. Ezt meghaladóan a keresetet

elutasította.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Utalva a felszámolás számviteli feladatairól szóló 225/2000. (XII.19.) Korm. rendelet (a továbbiakban Korm.r.) 2.§ (1) bekezdésére, a Cstv. 3.§ (1) bekezdés e) pontjára, 4.§ (1)-(2) bekezdésére, 34.§ (2) bekezdésére, 27/A.§ (3) bekezdésére, a 48.§ (1) és (3) bekezdésére, valamint 54.§-ára úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság az alperes kártérítési felelősségét megalapozó releváns tényeket helyesen állapította meg és helytálló az abból levont, a felszámoló szervezet kártérítési felelősségét megállapító jogkövetkeztetése is.

Alaptalannak találta az alperes érvelését, amely szerint az elsőfokú bíróság jogellenesen nem adott módot annak bizonyítására, hogy az alperest az eljáró felszámolóbiztos megválasztásában, utasításokkal való ellátásában és felügyeletében mulasztás nem terheli. A másodfokú bíróság kifejtette, a Cstv. 54.§ a felszámoló szervezet önállóan nevesített felelősségéről rendelkezik, meghatározva annak terjedelmét is. Ily módon a kártérítési felelősség megállapításánál nem bír jelentőséggel, hogy a nevében eljáró természetes személyt munka, illetve megbízási jogviszony keretében foglalkoztatta-e. A felszámoló szervezettel szemben a kártérítési felelősség megállapítása során támasztott elvárhatósági mérce magasabb, figyelemmel a felszámolási eljárás céljára és arra, hogy a jogszabály e tevékenység ellátásához meghatározott szakképzettséggel rendelkező személyek munka-, illetve megbízási jogviszonyban való foglalkoztatását írja elő.

A másodfokú bíróság tévesnek tartotta az alperesnek azt az állítását, hogy a felperes "**L. Gy.** részére kifizetett" 34.000.000 Ft összeg tekintetében támasztott kártérítési igénye alap nélküli, továbbá, hogy ezzel a kifizetéssel összefüggően a felperes keresetőségi joggal nem rendelkezik. Álláspontja szerint az adós vagyonában a korábbi felszámoló tevékenységi körében okozott károk érvényesítésére az adós perbeli legitimációja nyilvánvalóan fenn áll.

Kifejtette, a felszámoló kártérítési felelőssége nem csak az engedményezés adminisztratív átvezetésének a hiányossága miatt állapítható meg, hanem azért, mert nem lehetett olyan következtetést levonni a rendelkezésre álló bizonyítékokból, hogy az adott összeg kifizetése valóban megtörtént-e **L. Gy.** részére és arra sem, hogy a kifizetés jogszerű volt-e.

Az alperes által készített pénztári kimutatás a 2005. december 21-én történt engedményezés napján rögzíti a "**B. " Gy.**nek történt kifizetést 34 millió forint összegben. A repülőgép - zálogtárgy - vételárából a perbeli szakértői vélemény megállapítása szerint is csak 8.500.000 forint lett volna teljesíthető az említett személy hitelezői minőségének bizonyítotttsága esetén.

Az ítélet tábla utalt arra is, az elsőfokú bírósággal azonos következtetéseit alátámasztja az is, a felperes által csatolt hitelezői lista szerint **L. Gy.** nem volt bejelentett hitelezője a felperesnek. Abban a Cstv. 57.§ (1) b) pont szerinti hitelezőként a 25.490.128 Ft tekintetében még az **E.M.** Rt. szerepel, utalással a **C.** Bank követelésére.

Az ítélet tábla szerint az alperes azzal, hogy nem készített felszámolási nyitómérleget, nem végzett könyvelést, a bizonylatok teljes körét nem őrizte meg, a számviteli szabályok előírásait megszegte, nehezítette a tényleges gazdasági események feltárását. A **L. Gy.** részére történt kifizetés megtörténte, jogszerűsége éppen az alperesi magatartás miatt nem állapítható meg. Az ítélet tábla tévesnek tartotta ezért azt az alperesi állítást, hogy a felperes vagyona a kifizetéssel nem csökkent, a felszámoló a társaságnak kárt nem okozott, mert kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy egy korábban is nyilvántartásba vett, nem vitásan fennálló tartozás került-e kifizetésre. Hangsúlyozta, a felszámoló jogellenes magatartása és az adós vagyonában ennek következményeként előállt vagyoncsökkenés mint kár közötti okozati összefüggés egyértelműen megállapítható volt.

Egyetértett ezért az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperesnek az értékesített vagyontárgyakból befolyt 34.000.000 Ft-ot, valamint az indokolatlanul felhasznált 2.089.406 Ft költség összegét kártérítésként meg kell fizetnie.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében - annak tartalma szerint - kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróság ítéletére kiterjedően, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. a 3.§ (4) bekezdését, 51.§ a) pontját, 130.§ (1) bekezdés g) pontját, 157.§-át, 206.§-át, 221.§-át, a Cstv. 54.§-át és 57.§ (2) bekezdését, a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339.§-át, 350.§-át.

Álláspontja szerint az eljáró bíróságok a kártérítési felelősséget megalapozó tényállást részben helytelenül állapították meg és annak alapján téves következtetéseket vontak le.

Egyetértett a felperessel abban, hogy egy gazdasági társaságban történt tagváltozás általában nem hat ki a gazdasági társaságot terhelő felelősségre. Arra hivatkozott azonban, hogy az alperesnél lezajlott tulajdonosváltozás után az új tagok együttműködtek az új felszámolóval és valamennyi rendelkezésükre álló iratot átadták neki. Az alperes utalt arra is, az eljárás során a felperes birtokolta azokat az iratokat, amelyekre a bíróságok az ítéletüket alapították. A teljes iratanyagból kiemelt egyes számlák és

szerződések azonban önmagukban nem alkalmasak arra, hogy az alperes korábbi tevékenységének szabályszerűsége megítélhető legyen. Állította, azzal, hogy a rendelkezésére álló iratokat átadta, a Ptk.4.§ (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően járt el. Mind az első-, mind a másodfokú bíróság ezért az ítéletét a Pp.206.§-át megsértve, hiányos tényállásra alapítva hozta meg.

Az alperes szerint a kártérítési felelőssége megállapításának alapvető feltételei hiányoznak.

A Cstv. 54.§-ára hivatkozva állította, a felperest nem érte kár, vagy ha mégis, az nem az alperesi magatartás miatt következett be. A felszámolóbiztos magatartásáért nem tartozik felelősséggel, mert az saját hatáskörében, utasítás és felhatalmazás nélkül, önállóan, saját felelősségére járt el. Vélemény szerint, a felszámoló mint szervezet felelőssége csak akkor állna fenn, ha a felszámolóbiztos utasításokkal való ellátásában részt vett volna. Az alperes utalt arra, a felszámolóbiztost felelősségteljes és jogszerű feladatok elvégzésével bízta meg. A megbízás során a tőle elvárható gondossággal, körültekintéssel járt el. Jogellenesnek és az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy ezt az eljárás során nem bizonyíthatta.

A Ptk.350.§ (1) bekezdésére hivatkozva előadta, a felszámolóbiztos a feladat ellátásához szükséges valamennyi követelménynek megfelelt, szellemi vagy fizikai állapotával kapcsolatban kétség nem merült fel.

Álláspontja szerint a felszámolóbiztosnak is perben kellett volna állnia, ezért a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani a Pp.130.§ (1) bekezdés g) pontja alapján, figyelemmel a Pp.51.§-

ára, vagy a pert meg kellett volna szüntetni a Pp.157.§ értelmében.

Az alperes állította, a felperes vagyonából történt 2.089.406 Ft kifizetés felszámolási költségnek minősül, mert az az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével, vagyonának megőrzésével, valamint a vagyon értékesítésével és a követelések érvényesítésével kapcsolatos igazolt költség.

A felszámolási eljárást lefolytató bíróságnak kell döntenie egyébként is a közbenső mérleg elbírálásakor arról, hogy azt felszámolási költségként elfogadja-e.

Az alperes szerint a felperes által megjelölt jogcímre hivatkozással igényelt kártérítés megállapításához szükséges feltétel, hogy a károkozó cselekménye miatt harmadik személyt kár érjen. A **L. Gy.** részére kifizetett összeg tekintetében az igénye azért megalapozatlan, mert az alperes és a felperes közötti jogviszonyban a felperest nem lehet harmadik személynek tekinteni. A felszámolás megindulását követően az alperes a felperesi társaság törvényes képviselőjét látta el.

A kifizetéssel a **L. Gy.-gyel** szembeni tartozás megszűnt. Azzal, hogy a felperes ezt az összeget az alperestől kártérítés címén követeli, kétszeresen kíván vagyoni előnyhöz jutni. A felszámolóbiztos által kifizetett pénzüsszeggel a felperessel szembeni követelések csökkentek, ezért a felperes vagyona nem lett kevesebb.

Súlyos ellentmondásnak nevezte, bár a bíróság a szakértő véleménye alapján megállapította, hogy **L. Gy.-nek** jogszerű kifizetés esetén 8.500.000 Ft járt volna, ezzel az összeggel nem csökkentette a felperesnek megítélt összeget.

Az alperesi beavatkozó csatlakozott az alperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakhoz.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperes perköltség megfizetésére kötelezését. Egyetértve a jogerős ítéletben kifejtett jogi indokolással állította, hogy a felülvizsgálni kért ítélet nem sért sem anyagi, sem eljárási jogszabályt.

A felperesi beavatkozó csatlakozott a felülvizsgálati ellenkérelemben foglaltakhoz.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint.

A jogerős ítélet az alperes kártérítési felelősségét a Cstv. 54.§-a és a Ptk.339.§-a alapján állapította meg. A felszámolási eljárás megindításakor hatályos Cstv. 54. §-a szerint a felszámoló a felszámolás során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni. A kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő - illetve a felszámolás alatt szerzett - vagyonára [4. § (2) bek.] terjed ki.

A Kúriának ebből következően abban kellett állást foglalnia, hogy az alperesnek a felperes felszámolójaként folytatott tevékenysége során a felperes felszámolás alá került vagyonában keletkezett-e kár és az az alperes felróható magatartásával okozati összefüggésben következett-e be.

A Kúria mindenképp rögzíti, a tagjaitól független, önálló jogi személy alperes gazdasági társaságban történt tagváltás nem hat ki az alperesi gazdasági társaságot terhelő felelősségre. Nem volt ezért jogi jelentősége annak, hogy az új tagok együttműködtek a meglévő iratok átadásában.

A Kúria már több - így a Gfv.VII.30.083/2013/3. és Gfv.VII.30.250/2013/6 számú - határozatában kifejtette, a

felszámoló társaság az adós vagyonának kezelésére, a bíróság által felhatalmazott szakértő, akit e feladatának elvégzéséért felszámolói díj illet meg. A bíróság kijelölése alapján a felszámoló kerül jogviszonyba az adóssal, és annak alapján ő tartozik felelősséggel azért a vagyonért, amelynek a kezelésére a kijelölés következtében jogosulttá vált. A Kúria kiemeli azt is, a felszámolás lefolytatására a bíróság nem a felszámolóbiztost, hanem a felszámoló szervezetet rendeli ki. A felszámolóbiztos a felszámoló szervezet képviselőjében, annak nevében jár el. A felszámoló szervezet belső ügye, hogy kit jelöl ki erre a feladatra a megfelelő képzettséggel rendelkező személyek közül, és hogy munka- vagy polgári jogi jogviszony keretében bízza-e meg az érintettet a felszámolóbiztosi feladattal, az ellenőrzését miként végzi. Mindebből következően a felperesnek nem a felszámolóbiztossal, hanem a felszámoló szervezettel szemben áll fenn az igénye, a felszámolóbiztost nem kellett perbe vonnia. Ez okból az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet a Pp.51.§ a) pontját, a 130.§ (1) bekezdés g) pontját és a 157.§ a) pontját sérti. Utal arra is a Kúria, ha a felszámolóbiztos a feladatát munkaviszonyban látja el, a Ptk. 348.§ (1) bekezdése szerint a károsult felperesnek okozott károkat a munkáltató felszámoló szervezetnek kell megtérítenie. Figyelemmel arra, hogy a felszámolóbiztosi feladatok ellátása a felszámolási eljárás természetéből adódóan, megbízási jogviszony létesítése esetén állandó jellegű megbízási jogviszony létrehozásával jár, a Ptk. 350.§ (2) bekezdése szerint a bíróság nincs elzárva attól, hogy a megelőzően említett Ptk. 348.§ (1) bekezdést alkalmazza. Alaptalanul hivatkozik ezért arra az alperes, hogy az eljárás bíróságok a Ptk. 350.§ (1) bekezdését megsértve nem adtak lehetőséget számára a felelősségének kimentésére.

Az iratok hiányosságával kapcsolatban a Kúria rámutat arra, az alperes az eljárás adatai alapján nem csak akkor járt el szabálytalanul, amikor felszámolóként nem a számviteli törvénynek és a Korm.r. előírásainak megfelelően könyvelte az adós szervezet felszámolása során történt gazdasági eseményeket, hanem akkor is, amikor az iratokat nem a jogszabályok szerint adta át az újonnan kirendelt felszámolónak. A felszámolási eljárás során számviteli elszámolást, mérleget nem készített akkor sem, amikor az iratokat és a vagyon átadására sor került.

Saját hibájából nem tudta tehát bizonyítani, hogy az újonnan kirendelt felszámolónál levő, az eljárás két szakértője által is megvizsgált iratokon felül léteztek még olyan iratok, amelyek az ő állítását támasztották volna alá. A másodfokú bíróság helytállóan értékelte ezt az alperes terhére. A Pp.3.§ (4)bekezdésének, illetve a 206.§ (1) bekezdésének a megsértése ez okból nem állapítható meg.

Nem megalapozott az az alperesi állítás sem, hogy a felperest nem érte kár, illetve hogy az nem az alperes magatartása miatt

következett be. Az adós felszámolása során a rendelkezésre álló iratokból következően a vagyon értékesítésre került, abból pénzüsszeg folyt be. Az alperes a felmentését követően pénzt nem tudott átadni a felperes újonnan kirendelt felszámolójának, jöllehet a felszámolás során - a bizonyítékok szerint - hitelezői igény kielégítés nem történt.

A felperessel szemben benyújtott felszámolási kérelem időpontjában hatályos Cstv. rendelkezései alapján az alperesnek mint az adós felszámolójának a zálogtárgy értéke 50 %-át mindenképpen ki kellett volna fizetnie annak a hitelezőnek, akinek a zálogjoga a felszámolási kérelem bírósághoz érkezését megelőző 1 évvel keletkezett (Cstv. 49/D.§), illetve a felszámolási költségek figyelembe vételével a zálogtárgy értéke erejéig ki kellett volna egyenlítenie a zálogjoggal biztosított követelést (Cstv. 57.§ (1) bekezdés b) pont, 58.§ (1) bekezdés).

Ha a felperes felszámolása során az alperes a Cstv. idézett rendelkezéseinek megfelelően járt volna el a felperesnél valóban nem keletkezett volna kár.

Megjegyzzi a Kúria, ha történt volna kifizetés - az alperes által készített elszámolásnak megfelelően, erre akkor sem a Cstv. rendelkezéseinek betartásával került sor. **L. Gy.** részére ugyanis csak a zálogtárgy vételárának a fele összegéig lehetett volna teljesíteni, legfeljebb azonban a zálogtárgy nettó értéke erejéig, amely 17 millió Ft volt.

A rendelkezésre álló iratokból azonban okszerűen nem állapítható meg, hogy a felperes vagyontárgyainak eladása után befolyt összegből valóban történt kifizetés bárki részére. Ebből ezért csak az a következtetés vonható le, az alperes felróható magatartásával, jogellenesen, az elsőfokú bíróság által meghatározott összegű kárt okozott a felperesnek azzal, hogy a vagyontárgyai értékesítése ellenére, a befolyt összegből tartozásait nem egyenlítette ki, a pénzt nem a felszámolási eljárás lefolytatása érdekében használta fel.

Tévesen hivatkozott arra az alperes, a felszámolási eljárást lefolytató bíróság hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy elfogadja-e az alperes által állított felszámolási költségeket. Az alperes nem készített közbenső mérleget, amelyet a felszámolási eljárást lefolytató bíróság vizsgálhatott volna. A felperes újonnan kirendelt felszámolója pedig nem tartotta felszámolási költségnek a kifizetett összegeket, ezért közbenső mérlegében azok nem kerülhetnek feltüntetésre.

A felperes vagyonából alaptalanul kifizetett 2.089.406 Ft összeg felhasználását a peres bíróság vizsgálhatta.

Az azzal kapcsolatos, a jogerős ítéletben kifejtette jogi állásponttal a Kúria maradéktalanul egyetértett.

A fentiekre tekintettel a Cstv. 54.§-ának, az 57.§ (2) bekezdésének, a Ptk.339.§ (1) bekezdésének megsértését nem tudta megállapítani. Úgy ítélte továbbá, hogy a jogerős ítélet a Pp.221.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az érdemi döntés indokait, az alkalmazott jogszabályokat, a bizonyítékok mérlegelését, a bizonyított és nem bizonyított tényeket, a sürgősségnek tartott bizonyítási indítványra vonatkozó indokokat tartalmazza. Így, ezen eljárási szabály megsértése sem volt megállapítható.

A Kúria mindezek alapján a jogerős ítéletet a Pp.275-§ (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan volt. A Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján ezért köteles megfizetni a felperes és a felperesi beavatkozó felülvizsgálati eljárási költségét, amely a jogi képviseletükkel felmerült ügyvédi munkadíjból áll. Az ügyvédi munkadíj összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdésének a)-b) pontja, (5) bekezdése, és a 4/A.§ (1) bekezdése alapján állapította meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 59.§ (1) bekezdése és 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 15.§ (1) és (3) bekezdése alapján az alperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is.

Budapest, 2014. szeptember 9.

Dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. a tanács elnöke, Dr. Csőke Andrea s.k. előadó bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró

A kiadmány hiteléül: